

ogsaa tænkes, at i Mellemtiden mellem Sessionerne, da Formanden ingen Forretninger har, Thinget kunde ønske at bruge ham til Medlem af en af de Commissioner, som det efter Grundloven kan nedsætte — det seer jeg da ikke, der kunde være Noget til Hinder for. Hvorfor vil man da i Forretningsordenen udtrykkelig forbyde at vælge ham til Medlem af et Udvalg, naar man kan være fuldkommen sikker paa, at hans Ret til at blive fritagen under alle Forhold altid vil blive respecteret? Noget lignende forekommer mig at gjælde for Ministernes Vedkommende, men ogsaa af andre Grunde.

Jeg er enig med den ærede Ordfører i, at det samme Villighedskrav, som Formanden har paa i Reglen at være fritagen for Valg til Udvalg, have ogsaa Ministrene; men jeg kan ingenlunde erkjende, at der vilde begaaes noget Brud paa constitutionelle Principer ved at vælge en Minister ind i et Udvalg. Der er jo forskjellige constitutionelle Systemer. Det er ganske vist, at det, hvorefter vor Indretning her nærmest er dannet, det fransk-tydske, har den Opfattelse, at Regjeringen og Folkerepresentationen ere to modsatte Poler, mellem hvilke hele Bevægelsen dreier sig. Efter denne Opfattelse tænker jeg mig bestandig en Modfætning mellem disse to Led. I det engelske System derimod ere Ministrene Medlemmer af Regjeringen, fordi de ere Parlamentsmedlemmer; at være Parlamentsmedlem er den blivende Egenkab, at være Minister den forbigaaende; ere de udnævnte af Kronen til Raadgivere, maae de frasige sig deres Plads i Parlamentet, og falde de da igjennem ved Omvalg, maae de ogsaa nedlægge deres Ministerpost. De kunne ikke vedblive at være Ministre uden at være Medlemmer af Parlamentet. Jeg troer nu, at vi snarere maae ønske vor Udvikling henimod det engelske System, end blive staaende i den fransk-tydske Dualisme. Saa meget mere maae vi ønske dette, som det constitutionelle System i Frankrig jo er faldet overende og i Tydskland intet Sted har kunnet komme i Flor, medens det engelske er blevet Aarhundreder gammelt. I Sverrig og Norge — især i Norge — har man for længe siden erkjendt, at det er forkeert, at Kronens Raad-

givere, som det der er bestemt, ikke kunne være Medlemmer af Storthinget, at de endogsaa ere udelukkede fra at kunne møde der og deeltage i Forhandlingerne. Her i Danmark har Forholdet nu hidtil udviklet sig saaledes, at Alle ere enige i at finde det ønskeligt, at Ministrene ere Medlemmer af Folkerepresentationen. Men naar vi ønske dette, saa troer jeg ogsaa, at vi maae ønske, at de skulle betragte sig ganske som Medlemmer af Repræsentationen og smelte sammen med den, saa skulle vi ikke stille dem under særegne Vilkaar, saa skulle vi ikke berøve dem nogen af de Rettigheder eller de Forpligtelser, der paahvile dem som Medlemmer af Forsamlingen. Vi skulle iagttage en fuldstændig Lighed, og Ministrene kunne være fuldkommen trygge for, at Fleerheden vil have Takt nok til at sikkre dem mod Trykket af de Byrder, der ere forbundne med, at de ere Medlemmer af de lovgivende Forsamlinger.

Den ærede Ordfører bemærkede fremdeles imod Ministrenes Valgbarhed til Udvalg, at de derved vilde komme i en skjæv Stilling. Ja, hvis en Minister selv antager, at han vilde komme i en saadan Stilling, vil han ganske sikkert frabede sig Valg, og Thinget vilde uden tvivl i alle Tilfælde respectere hans Bøgring. Men et saadant Tilfælde vil ikke opstaae med Hensyn til mange mindre Love, der her forelægges, thi de enkelte Bestemmelser i Fleerheden af de Love, der forhandles af Rigsdagen, ere ikke Gjenstand for Statsraadsbehandling; med Hensyn til dem har vedkommende Minister fuldkommen frie Hænder; han vil altsaa med Hensyn til dem ikke komme i nogen skjæv Stilling ved at være Medlem af et Udvalg. Han kan indrømme, hvad han vil, ligesaagodt under den ene Form, som den anden — det Hele bliver kun en Form, slet ikke Andet. Den ærede Formand, som nu har vejet Pladsen, meente forleden, at et Udvalg vilde blive ucomplet, naar en Minister fik Sæde deri, fordi Udvalget kunde tilkalde ham, og naar det stete, saa manglede der et Medlem i Udvalget. Men hvorfor skulle et Udvalg, der har en Minister i sin Midte, tilkalde ham? Er han tilstede deri, behøver han jo ikke at tilkaldes. Den ærede Ordfører meente, at Sagneres nysigtige Underfølgelse, som var Udvalgenes Opgave, ikke